

LA CONTRAPORTADA DE VALENTÍ PUIG

El simposi felipista

“Els intel·lectuals orgànics socialistes vénen a suggerir que a partir d’ara (govern del PP) els nens resaran el rosari a les escoles: com que no entenen quina dreta tenen al davant, la deslegitimen, al marge dels deu milions d’electors que l’han triada.”

Hi ha més d’un intel·lectual orgànic del PSOE que encara no ha paït gaire la circumstància que el PP tingui més vots i pugui arribar a formar govern en qüestió de setmanes. Això també succeeix amb un bon grapat d’allò que en diem líders d’opinió, manifestament incapaços d’acceptar que un bon dia Felipe González partirà de la Moncloa amb el raspall de dents i que José María Aznar s’hi farà la fotografia amb el seu primer govern, com passa a les millors famílies.

Tothom és lliure de jutjar com vulgui la dreta que ve, però jo diria que qui ho faci des de l’esquerra té el deure maquiavèlic de no confondre’s sobre la identitat de l’enemic. Sospito que l’argument és així: “Fem-ne una caricatura, posem-nos a fer-li l’oposició i la fruita caurà aviat ben madura”. És una forma molt peculiar d’infantilisme polític: no voler entendre que –com deia Andreotti– el poder desgasta, però estar als escons de l’oposició encara desgasta més.

Dedueixo que el problema real és que alguns intel·lectuals socialistes no és que de forma principal estiguin en contra de la dreta que en diuen “cavernícola”, sinó que encara –i dispensin– no estaven del tot preparats per a l’alternança. És el cas de les immenses reticències a Federico Trillo –fins i tot amb fulls volants en contra repartits pels despatxos del Congrés– sense voler recordar que Peces Barba aconseguí ser un bon president de la Cambra després d’haver filtrat a la premsa de forma irresponsable tots els papers de la ponència constitucional.

Personalment, no crec que els simposis del futur sobre el felipisme siguin al cap i a la fi negatius: en realitat, els líders del PSOE venien de l’immens desencert ideològic del socialisme, però anaren rectificant més o

menys a temps, encara que mai no tinguessin la precaució de no gastar tant. Com li passa a un Aznar que pot comparar les polítiques de Chirac i Kohl sobre la marxa, l’avantatge del PSOE va ser veure el precedent desastrós d’un socialisme francès de manual, amb nacionalitzacions incloses. A diferència d’un Adolfo Suárez sense aliats europeus, González tenia la tutela de la socialdemocràcia alemanya i un bon dia Helmut Schmidt li va dir que es busqués un bon ministre d’Economia i tindria mitja feina feta. Per sort, l’home era Miguel Boyer, a pesar del via crucis de Ruiz Mateos. Amb la resistència lògica d’Unió i del PNB, Aznar ha buscat l’homologació democristiana i del Partit Popular Europeu: és possible que Kohl tingui algun afecte especial per González, però qui ara farà el pes espanyol a la Unió Europea és Aznar.

És a dir: aconseguida la investidura i alguna entesa amb CiU, el poder passa a mans d’Aznar, i això és la veritat incontrovertible de la política, siguin quines siguin les condicions de la col·laboració tàcita entre Pujol i Aznar. Amb molta més miopia que els polítics del PSOE, els intel·lectuals orgànics socialistes vénen a suggerir que a partir d’ara els nens resaran el rosari a les escoles: com que no entenen quina dreta tenen al davant, la deslegitimen, al marge dels deu milions d’electors que l’han triada. És un cas ben curiós de simplificació ideològica, precisament quan ens són més necessàries les anàlisis des de la complexitat. Tot entra en el fotomató de la nova dreta: el bigoti d’Aznar, l’Opus, l’autoritarisme, l’anti-Catalunya, els Primo de Rivera i fins i tot la música de la sarsuela. De tota manera, veig que el dòberman ja no lladra tant.